

Privacy

Ik voel me zwaar bespioneerd, van alle kanten onder de pet bekeken en doorgelicht, mijn doopceel ligt niet meer recht in de kast, ben onzeker over de bekendheid van Jan en alleman met mijn bankgegevens en denk dat de hele wereld beter mijn geheimen kent dan ik dat zelf doe.

Die gedachte krijg ik als ik alle perikelen rond het woord privacy volg. Zodra iets of iemand een idee lanceert om een centrale gegevensbank over één of ander onderwerp in het leven te roepen, wordt die iets of iemand onmiddellijk bestookt met bezwaren vanwege de privacy van de lieden die daarin zouden kunnen worden opgenomen.

En als boeven of mensen met neigingen tot boevisme, doodschopperij of aanleg tot ander- of gelijksoortige misdaden veroordeeld worden, krijgen ze strafvermindering omdat hun privacy is geschonden. Ze waren al bekend bij de politie en die had hun aangezichten, tronies of bakkesen en hun daden niet meer op internet mogen tonen, want daarmee werd hun privacy geschonden. Iemand eerst iemand van alle kanten schoppen en slaan, daarna bewusteloos achterlaten mag wel, maar zulke lieden een herkenbaar gezicht geven, mag niet, van wege hun, och arme, privacy.

Privacy, wat een vreselijk woord! Natuurlijk geen Nederlands woord, want er zijn lieden die denken dat daarvoor in onze moerstaal geen goed woord bestaat. Deze Engelse verschrikking is uit het blote hoofd moeilijk te omschrijven en dus maar eens googled bij Wikipedia. Daar kwam ik de volgende Nederlandse 'vertalingen' tegen: 'Privésfeer', 'Persoonlijke levenssfeer' en 'Eigen ruimte' Geen spetterende woorden, maar 'Persoonlijke levenssfeer' laat niets aan duidelijkheid te wensen over en is daarom mijn keuze. Het Nederlands is nog niet zo 'n beroerde taal.

Ja, die persoonlijke levenssfeer van ons en onze medemensen op deze aardkloot. Die doet vaak heel wat stof opwaaien. Hij zou voor iedereen geheim moeten zijn, maar deze illusie is al lang geleden in de prullenmand gekieperd. Dankzij ons banknummer kennen de financiële dienstverleners heel ons monetaire reilen en zeilen en als we 15 jaar of nog langer geleden ooit eens (per ongeluk) wanbetaler bij een postorderbedrijf waren, weet men dat nu nog te melden. In Bijbelse termen gezegd: dan behoort je tot de 12.000 getekenden van de 'stam Mammon'. En een hele stoet van dwergen (instellingen) sluit zich daarbij aan. In willekeurige volgorde o.a. de belastingdienst, de sociale dienst, de sociale verzekeringsbank, de juridische incassodienst, de Kamer van Koophandel, de zorg- en andere verzekeraars en nog veel meer diensten. Tot uw dienst wordt hier heel breed zichtbaar en is dan voor ons niet meer zo gediensstig. Omdat de verplichte militaire dienst officieel buiten werking is, heb je kans dat je gegevens van 50 jaar geleden inmiddels uit de archieven verwijderd zijn.

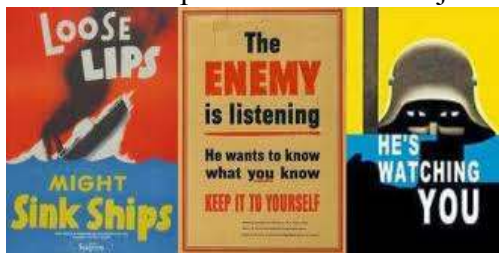
We mopperen dat iedereen alles van iedereen weet en dat niets meer veilig is voor de vele speurneuzen, geheimschenders en nieuwsgierige apen. Iedereen loopt de kans dat de inhoud van zijn of haar telefoongesprekken ergens in de States, in het United Kingdom of bij Vadertje Rusland maar al te goed bekend is. Denk niet dat alleen in de States of de UK geheimen ontheimd worden. In het land van Poetin weten ze ook van wanten. Tenslotte was hij zelf dienstig als geheim agent en volgens mij kijkt hij nog steeds de katjes uit de bomen, als hij zich onder het volk begeeft. Je ziet dan dat zijn ogen goed de kost geven of je niets te verbergen hebt.

We mogen bij alle klaagzangen over de verdamping van onze persoonlijke levenssfeer de hand ook in de eigen boezem steken. We zijn nogal slordig met onze geheimpjes en die van anderen. In feite zijn we nog kleine kinderen, die beloven geen geheimpjes door te vertellen en dat toch doen. En als we online iets bestellen of reserveren, geven we net zo makkelijk ons

bankrekeningnummer en kredietkaartnummer aan die onbekende stem aan de andere kant van de telefoon door. Te pas en te onpas geven we bij allerlei acties, loterijen, goede doelen en raadselachtige zaken onze geboortedata, de samenstelling van het gezin en of we man of vrouw zijn, door. En soms ook nog dat we als vermogende, middeninkomer of minder draagkrachtige beschouwd mogen worden. En dat allemaal onder het mom van: als je niets te verbergen hebt, mogen ze dat allemaal best weten.

Ik ben niet zo van dat doorgeven. Wat is nu het belang dat die bankemployé in Luttikhuisen mijn gezinssamenstelling weet? En waarom die restaurantmevrouw in het bronsgroen eikenhout op de hoogte kan zijn in de oren van welke huisarts ik mijn medische geheimen influister? En als ik eens een hotel opbel om te reserveren en ik mijn postcode en huisnummer doorgeef, weet de receptionist(e) meteen te vertellen dat ik in de Geldeloozehof in Goes woon en dan kan hij of zij denken dat ik 'geen cent te veel heb' en dat er dan ineens geen plaats meer in de herberg is. Vol is dan vol!

'Privacy', het woord alleen al is in staat je 'persoonlijke levenssfeer' te bederven en je 'eigen ruimte' te beperken. Daarom mijnerzijds dit advies, dat gestoeld is op een poster uit mijn

diensttijd vanaf 57-4: 'Pas op, de vijand luistert mee!' Daarom deze andere goede raad: 'Wees vertrouwd, maar vertrouw niemand', al zijn daar natuurlijk ook weer uitzonderingen op te maken. Welke dat zijn? Die zal ik u niet geven, want die hou ik graag onder de pet, bewaar ze diep in mijn binnenste en geef ik niet aan de openbaarheid prijs.

Augustinus.